

Oi Luoja jo luoksesi tulla mun suo!
 epätoivon käyn valitusvirteen.
 Mut taivaskin kuuro! — ei lohtua tuo.
 Näin ripustin itseni — hirteen!

Mut silmukka petti! — jäin päälle mä maan,
 lihan liejuun ja syntien kauhuun! —
 Enää pois minä täältä en kiiruhdakaan —
 Mä heräsin — elämän pauhuun!

Ylös nousin — kai sen vielä sanoa saan:
 Olin riemusta "haljeta" ihan.
 Kuvastimeen kun käyn minä kurkistamaan,
 näin päälläni — syntisen lihan!

Ja teille te hurskaat nyt ääneni soi: —
 eikä ole tää pientäkään pilaa. —
*Ken lihalla lihaa ei ruokkia voi,
 maan päällä ei hällä oo tilaa!*

Mullistuksien Kausi Alkanut Maanviljelyksessä

MELKEIN jokainen tärkeämpi teollisuus on kehittänyt itselleen omat tuotantoksperttinsä ja näille laboratoriot työhuoneiksi. Laboratorioita löytyy lisäksi vielä sellaisillakin aloilla, joissa työn laatu ei ole varsinaisesti jonkun määrätyn tuotteen valmistamista, kuten esim. pesulaitoksilla suu-remmissä kaupungeissa.

Tässä suhteessa on kaikista toisista jäänyt jälkeen maanviljelys — ihmiskunnan ensimmäinen, eikä suinkaan vähemmän tärkeä — teollisuusala. Samalla kun jokaisella huomatuimmalla teollisuusalalla on tuotannon tekniikka edistynyt jatkuvasti vuosi vuodelta, on maanviljelyksessä pysytty jotakuinkin samalla kehitystasolla vuosikymmenien, jopa satojenkin vuosien ajat. Yhdysvaltain huomatuissa viljavaltioissa Dakotoissa, on elon korjaus suunnilleen samanlaista tänä kesänä kuin se oli jo muutamia vuosikymmeniä sitten. Heinän korjaus on työtapaansa nähden pysynyt niinkään samanlaisena, työaseet vain ovat kehittyneet.

Vibdoin viimein sentään on tiede tällekin alalle iskenut mullistavat kyntensä — ja salalle iskenyt mullistavat kyntensä — ja saaja suuria mullistuksia maataloudessa.

Laskelmien mukaan koko maailman viljellyn maa-alan tuotteista käytetään eläinten ravinnoksi 93 prosenttia ja vain 7 pros. ihmisten. On siis vähemmästä merkityksestä se, miten tuotetaan ne tarpeet, jotka suorastaan menevät ihmisten tarpeisiin. Niimpä tässä otamme

kin huomioon pääasiallisesti vain eläinten rehun tuotannon.

Miten tämä työ nykyään tehdään, siitä ei tarvinne tässä selvää tehdä, senhän me suunnilleen jokainen tiedämme. Vain pieni osa rehusta laitetaan tuoreena säiliöihin, suurin osa talletetaan talveksi luonnollisen kuivaamisen avulla. Kaurakin tuulennutetaan, kunnes se tulee väriltään keltaiseksi ja käytetään siitä tavallisesti vain jyvät. Oljet poltetaan. Myös saadaan vain yksi sato vuodessa. Heinä myöskin siksi, että se paremmin kuivuisi ja säilyisi kasattuna, kasvatetaan myöhäiseen ja harvemmin otetaan toista satoa. Ja jos otetaankin, on se vähäinen merkitykseltään ensimmäiseen verrattuna. Näin tehden saadaan peräti vähän rehua maa-alan verrattuna ja sekin suurelta osalta huonoa. Korjattaessa menee paljon hukkaan.

Maanviljelys vielä riippuu ilmoista, jotavastoin monet muut teollisuusalat ovat jo tämän asteen aikoja sivuuttaneet. Ajatellaampa että esim. puutavaran kuivaaminen vielä riippuisi tykkänään ilmoista; sementin valmistamiseen käytetyn raaka-aineen; tiilien tekeminen j.n.e. — Minkälaisessa asemassa tällöin oltaisiin?

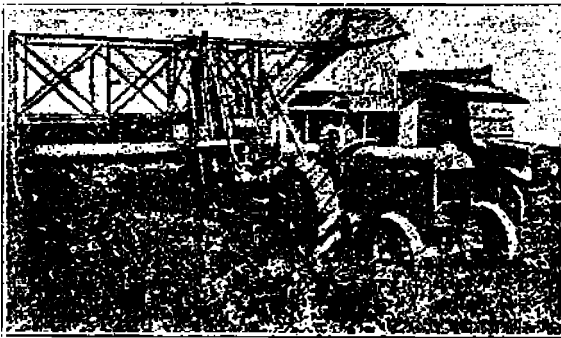
Insinööri A. J. Masonin Kokeilut

Ei perin kaukana Chicagosta asui kaksi farmaria naapureina, vain kauntien tie eroittaen heidän maansa. Toinen heistä sai vanhanaikaisen viljelystavan kautta maastaan tuloja noin 20 dollaria eekkeriltä vuodessa viljeltyä maa-alaa kohden; toinen — truck farmer — \$100.

Lähellä heitä ja heidän tuttavanaan asui lahjakas terästeollisuuden insinööri Arthur J. Mason, jonka huomio vähitellen yhä enemmän kiintyi näiden tuntemattomien farmarien tulojen suunnattomaan eroon, kuin myöskin samalla siihen, että farmarit yleensä jatkuvasti ovat kerjäämässä avustusta hallitukselta.

Mason jätti teräsalan 15 vuotta sitten ja saavuttamansa nätin omaisuuden avulla alkoi tehdä laboratorikokeita ja muita tutkimuksia maanviljelysalalla, ollen tulokset kerrassaan suuremmoisia. Tulokset alkaa nyt jo kiinnittää huomiota ei ainoastaan tässä maassa, mutta Kuropassakin, josta hän jo on monista maista saanut kutsun perustamaan mallifarmeja. Masonilla on tässä maassa useita farmeja eri pakoilla maata, m.m. yksi 20 eekkerin maa lähellä Chicagoa.

Tällä farmilla kylvetään kaura toukokuun lopulla ja katkaistaan jo heinäkuun alussa, jonka jälkeen samaan maahan kylvetään heti alfalfa, korjataan se ja vielä sen jälkeen myöhään syksyllä otetaan samasta maasta yksi sato erästä hernelajia. Siis kolme satoa vuodessa.

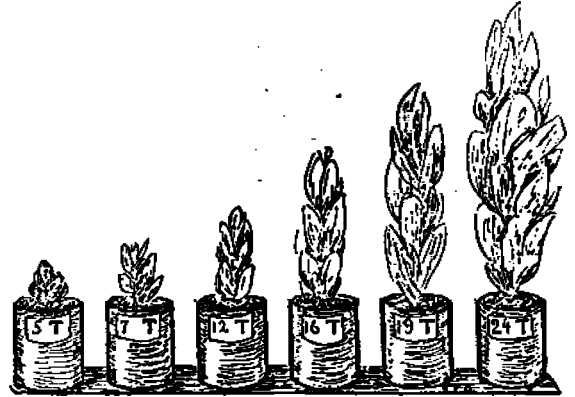

Koneyhdistelmä, leikkaa viljan ja asettaa kuorma-autoon, joka vie kuorman kuivauslaitokseen.

Kaura katkaistaan sen ollessa vielä pehmeää rehevässä kasvussaan, viedään suoraan kuivaushuoneeseen, jossa se 300 asteen kuumuudessa puhalletaan puolesta tunnissa kuivaksi, laitetaan nippuihin ja lähetetään markkinoille.

Hyvästä kaurasta vanhalla tavalla talteen otettuna saadaan noin 40 bushelia eli 1,200 paunaa eekkeriä kohden. Mason ottaa kaurasta kaksi satoa vuodessa, saaden rehua kummallakin kerralla noin 4,000 paunaa, yhteensä 8,000. Hän nimittäin ottaa myöskin oljet, jotka täten menetellen ovat eläinten rehua yhtä arvokasta

kuin jyvätkin. Tietysti kahden sadon korjaamisessa on enemmän työtä kuin yhden, mutta hän saa kaurasatoa kohden tuloina n. 60 dollaria eekkeriä kohden, toisten saadessa 20 dollaria. Lisäksi osoittavat laboratorikokeet tällaisella rehulla ravintopitoisuudessaan eläinten ruokana verrattuna nykyisellä tavalla korjattuun rehuun, olevan samanlaisen eron kuin

Määrätyllä kokeilujalla salvat kasvit merkatun tuntimäärän vatsa päivää kohden. Huomaa kasvun suuremmin ero.

valkoisella ja kokonisu-leivillä ihmisten ruokana. Vihreänä otettu rehu on kolmesta neljään kertaan arvokkaampaa kuin nykyisellä tavalla saadaan.

Mason suosittelee heinälajiksi erikoisesti alfalfa, josta tällä laajuusasteella voidaan ottaa kolme satoa vuodessa hänen keksimällään tavalla. Väittää sen olevan eläinten ruokana kolme kertaa arvokkaampaan kuin maissin, sitoen sen lisäksi maan ja rikastuttaen sen kasvukykyä. Selittää usein korjanneensa alfalfa ensimmäisen sadon jo ennekuin naapurinsa on maissin edes istuttanutkaan, lisäksi saaden alfalfastaan, yhdestä sadosta, enemmän kuin naapurinsa maissista.

Lisäksi hänen kokeensa, samoin kuin monien maanviljelysopistojen, osoittavat maan hävitävän kasvupitoisuuttaan sitä enemmän kuta kauemman aikaa vuodesta se on paljastettuna ilmojen piestäväksi.

Truck-farmari saa maa-altaan nähden vuosittain niin monta kertaa suuremmat tulot, muiden farmareiden tuloihin verrattuna, siksi, että hän kasvattaa monta satoa ja markkinoi tuotteensa tuoreina. Miksei eläinten ruokaan näiden sovelletta samaa menetelmää, koska eläimet syövät kaikista maantuotteista 93 prosenttia, kysyy Mason. Kaikki eläinten ruoka on parhainta viheriässä tilassaan.

Kehittämänsä farmaus samalla edellyttää täydellisesti koneellista käsittelyä, kestäen varsinainen tuotantokausi farmilla yli 200 päivää vuodessa. Jällelle jäänyt aika voidaan käyttää huoneitten ja kaluston kunnostamiseen. Oli pouta, tuuli tai satoi, työt voidaan pitää jatkuvasti käynnissä aikaisesta keväästä myöhäiseen syksyyn.

Hän suosittelee 600 eekkerin farmeja, joissa ei tarvittaisi enempää eikä vähempää kuin 7 miestä työssä läpi vuoden. Ja kannattaisi heille keskinkertaiseen liikevoittoon katsoen maksaa parempi palkka kuin nykyään maksetaan farmityöläisille.

Kuinka tällaiset mahdollisuudet ovat tähän asti jääneet huomioonottamatta, voidaan pitää melkein ihmeenä, selittää hän ja niinhän se todella onkin.

Mutta se ei ole vielä tässä kaikki. Hän tietysti on kokeillut myöskin, että minkäläatuista

maata mikin kasvi tarvitsee, kuinka paljon kosteutta, valoa j.n.e, joita samoja on kokeiltu maanviljelysopistoissa ja havaittu kasvua voitavan kiihoittaa aivan suunnattomasti keinotekoisien valon avulla. Tämän käytännöllisyys on kuitenkin vielä paremmin tulevaisuuden asia, joten jättäkäämme sen pohtiminen, ennustelu, tähän.

Mitä merkitsevät kerrottujen kokeilujen suuremmoiset tulokset maanviljelyksessä, johon myöskin nykyään virtaa kapitaalia entistä suuremmassa mitassa?

Sitä, että miljoonat pienomistajat ja farmityöläiset saavat entisten lisäksi lähteä hakemaan leipäänsä muilta aloilta. Mutta mistä, kun kaikkialla on käynnissä sama prosessi? Siinä suuri pulma entistä ankarampana.

Me teollisuusunionistit tiedämme tilanteesta ainoastaan yhden todellisen apukeinon — teollisuuksittain järjestymisen — ja sitä me yhä edelleenkin opetamme. — Arne.

LAULAJAN PALKKA

(Suomennos)

*Kulkeissas välkkeessä kevätsään
jos satuit kukkasen löytämään,
kun päivä päärtynä päilyi,
ja siihen jos hetkeksi viereen jäit
ja kastehelmessä kuvas näit,
miss' säteet säihkyvät säilyi;*

*niin aavistit mielin sä riemukkain,
kuink' onnetunnelma autuain
voi palkita laulajan vaiivan,
kun oraalle käyvän sattumoin
hän tuskan-, riemunkylvönsä noin
saa nähdä kaukana aivan;*

*kuink' unhoon tuskat ja taistot jää
ja moitteen tuisku ja tuulispää
ja epäily, sydäntä mi viiltää,
kun kaikki parhain ja kaunehin,
min tuskin tulkitsit laulemin,
kuin kirkkain helmi voi kiittää.*